

Arrest

nr. 240 378 van 1 september 2020
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STULENS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STULENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Koerd te zijn van etnische origine. U bent geboren in Afrin en woonde daar uw hele leven. In 2010 ging u naar Libanon om te werken. Toen u na ongeveer een jaar terugkeerde naar Syrië, werd u aan de grens opgepakt door de autoriteiten en gemobiliseerd. In uw legerdienst was u gedurende een jaar bewaker van een overheidsgebouw in Alhasaka. Daarna deserteerde u en verliet u het land. U verbleef ongeveer vijf jaar in Turkije. Daar trouwde u met S.W. (...) (OV X) en kreeg u twee kinderen: H. (...) en A. (...) (beiden OV X). In 2017 ging u naar Griekenland, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende dat ingewilligd werd. U verbleef twee maanden op Samos en daarna tien maanden in Tessaloniki. Daarna ging u bij de schoonfamilie wonen in het dorp Mersin. Omwille van de slechte leefomstandigheden besliste u

Griekenland te verlaten en naar België te komen. U diende hier een verzoek tot internationale bescherming in op 17 december 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uw familieboekje en uw militaire kaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS 192775, p. 7-8, verklaringen DVZ vraag 22 en Eurodac hit) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, ..., voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand, namelijk uw pijnlijke benen ten gevolge van een operatie in uw kindertijd (CGVS 192775, p. 7) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent (CGVS 1927755, p. 8, p. 10) wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde de identiteitskaarten van u en uw vrouw neer, uw familieboekje en uw militaire kaart. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteiten, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, niet hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ter indiening van een *“BEROEP TOT NIETIGVERKLARING”* vooreerst dat hij het feitenrelaas in de bestreden beslissing betwist. Hij geeft aan:

“Verzoeker betwist het feitenrelaas zoals weergegeven in de beslissing van het CGVS aangezien dit niet overeenstemt met de realiteit en onjuistheden bevat (o.a. de geboorteplaats van verzoeker is foutief).

Verzoeker weet dat hij reeds eerder in verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland en dat dit verzoek werd ingewilligd. Hij heeft samen met zijn gezin, zoals het CGVS ook heeft kunnen vaststellen, in totaal twaalf maanden verbleven in Griekenland (2 maanden in Samos en 10 maanden in Tessaloniki) en weet wel degelijk hoe de omstandigheden daar zijn.”

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van *“de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’) en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 57/6 §3, 3° Vw.”*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een aantal algemene, theoretische beschouwingen. Vervolgens stelt hij:

“Verzoeker volhardt en is het niet eens met de appreciatie van verwerende partij. De appreciatie en beoordeling van verwerende partij is een knip-en plakwerk zonder dat er inhoudelijk enige overweging is gemaakt. Verwerende partij denkt duidelijk als volgt: ‘Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd in Griekenland goedgekeurd dus dienen wij inhoudelijk, geval per geval, niet te oordelen en kunnen we verwijzen naar algemeenheden zonder dieper in te gaan op de voorliggende aanvraag’. Dit kan hoegenaamd niet de bedoeling zijn.

Verwerende partij kan bezwaarlijk stellen dat zij op 51 minuten (het verhoor van verzoeker bij het CGVS duurde van 14.04u tot 14.55u) zowel de gehele procedure van het CGVS heeft uitgelegd, de mogelijk te nemen beslissingen, de gevolgen van de beslissing heeft overlopen EN het hele verhaal van verzoeker heeft genoteerd/begrepen. Dit is werkelijk onmogelijk! Er was een tolk aanwezig en verzoeker kan dus maar 25,5 minuten aan het (inhoudelijk) woord zijn geweest aangezien ieder zin diende te worden vertaald. Hoe kan er, met kennis van zaken, in hemelsnaam worden geoordeeld op 25,5 minuten?!?

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat hij samen met zijn vrouw en kinderen een reeel risico op ernstige schade heeft en dat een dergelijke vrees bestaat in geval van terugkeer naar Griekenland.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat ook voor erkende vluchtelingen de omstandigheden zeer slecht zijn in Griekenland, zonder toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of sociale bijstand.”

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en vervolgt:

“In dit geval toont verzoeker niet aan dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland. Maar wel dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt:

Het CGVS hield geen rekening met het feit dat verzoeker met zijn vrouw en kinderen in uiterst penibele omstandigheden dient te leven in Griekenland.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat in zijn individuele geval er risico is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° Vw zijn bijgevolg niet vervuld.

In het bijzonder verwijst verzoeker naar het feit dat hij en zijn gezin bijvoorbeeld geen toegang hebben tot huisvesting, werk en/of opleidingen en medische zorg.

Verzoeker koos hetgeen het beste was voor zijn vrouw en kinderen, namelijk vertrekken uit het onleefbare Griekenland waar zij al 12 maanden lang in schrijnende omstandigheden hebben moeten leven.

Deze problematiek wordt ook bevestigd in het landenrapport van AIDA:

(...)

Verzoeker heeft bovendien aangetoond dat er qua werk en opleiding werkelijk geen mogelijkheden zijn. Verzoeker heelt er steeds alles aan gedaan om te werken, o.a. in Libanon en Syrië had hij een job. In Griekenland was dit een ander paar mouwen aangezien hij de taal niet machtig is en er in Griekenland reeds een economische en financiële crisis heerst, was dit voor verzoeker onmogelijk.

Bovendien zijn de mogelijkheden tot het volgen van een taal cursus in Griekenland erg beperkt.

Deze problematiek wordt eveneens bevestigd door het landenrapport van AIDA:

(...)

Verzoeker heeft ook gewezen op het gebrek aan toegang van het onderwijs voor zijn twee kinderen.

*

Te benadrukken is de mogelijkheid voor verzoeker en zijn gezin onmogelijk aanspraak maken op sociale voorzieningen. Hoewel dit in theorie mogelijk zou moeten zijn, is het in de praktijk voor erkende vluchtelingen haast onmogelijk.

*

Verzoeker wenst bovendien nog op te merken dat de situatie in Griekenland er in de toekomst niet op zal verbeteren gelet op het gewapend conflict tussen Syrië en Turkije waarbij Turkije beslist heeft om haar grenzen open te stellen zodoende dat grote stromen van vluchtelingen zich een weg banen naar Grieks grondgebied.

*

Verzoeker heeft bijgevolg weldegelijk aangetoond dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut ineffectief maakt.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat in zijn individuele geval er een risico is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is. De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° Vw zijn bijgevolg niet vervuld.

Het komt gepast voor om aan verzoeker de mogelijkheid te bieden om zijn volledige verhaal te doen bij het CGVS, met inbegrip van de volledige situatie in Griekenland en de vrees die hij heeft om terug naar Griekenland te moeten gaan. Minstens dient het CGVS een nieuw onderzoek te laten uitvoeren naar de omstandigheden waarin verzoeker zal terechtkomen als hij terug moet keren naar Griekenland.

In het licht van het voorgaande dient de aanvraag van verzoeker wel degelijk als ontvankelijk te worden beoordeeld. De beslissing dient terug te worden verzonden aan het CGVS."

2.3. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij voert aan:

"Het zal Uw Raad niet ontgaan zijn dat in de beslissing van verzoeker zelfs is opgenomen dat hij geboren is in Afrin en hier heel zijn leven woonde... Dit is opvallend aangezien verzoeker op 05 juli 1992 in Aleppo is geboren en niet in Afrin. Strikt genomen heeft verwerende partij aldus een beslissing genomen die niet eens over verzoeker gaat. De identiteit van verzoeker is immers niet correct weergegeven, hetgeen thans een zeer objectief gegeven is. Qua zorgvuldigheid en motivering kan, als zelfs de geboorteplaats van verzoeker al foutief werd weergegeven, Uw Raad enkel en alleen al om die reden niet anders dan huidig verzoekschrift gegrond te verklaren. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiele motiveringsplicht houdt immers in dat de motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Nogmaals is duidelijk dat de beslissing van verwerende partij louter ingegeven is op basis van knip-en-plakwerk.

Van verwerende partij mag, aangezien het hier gaat over een beslissing die een grote invloed heeft op het leven van een mens (en zijn hele gezin), iets anders verwacht worden.

*

Het komt gepast voor om aan verzoeker de mogelijkheid te bieden om zijn volledige verhaal te doen bij het CGVS, met inbegrip van de volledige situatie in Griekenland en de vrees die hij heeft om terug naar Griekenland te moeten gaan. Minstens dient het CGVS een nieuw onderzoek te laten uitvoeren naar de omstandigheden waarin verzoeker zal terechtkomen als hij terug moet keren naar Griekenland.

In het licht van het voorgaande dient de aanvraag van verzoeker wel degelijk als ontvankelijk te worden beoordeeld. De beslissing dient terug te worden verzonden aan het CGVS."

2.4. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het recht van verdediging.

Hij voert aan:

"Verzoeker heeft op geen enkel moment, op een correcte wijze, de beslissing van verwerende partij mogen ontvangen. Mogelijks had dit te maken met een adreswijziging die gebeurde tijdens het weekend dat de beslissing normaliter zou ontvangen worden. Ook op het adres waar de beslissing naartoe zou zijn gestuurd, blijkt niemand op de hoogte te zijn dat deze brief wel degelijk is aangekomen. Indien dat het geval zou geweest zijn zou de brief verzonden worden naar het gekende adres van verzoeker en zijn gezin. Aangezien de beslissing nooit is ontvangen is verzoeker nooit in de mogelijkheid geweest om het administratief dossier tijdig op te vragen.

Meteen nadat, telefonisch, werd vernomen dat er een negatieve beslissing werd genomen heeft de raadsman van verzoeker via e-mail aan verwerende partij verzocht om het volledige administratieve

dossier over te maken (stuk 4). Verzoeker beschikte immers pas na het telefoontje op 4.03.2020 aan verwerende partij (via zijn raadsman) over de (niet getekende) versie van de beslissing.

Het administratief dossier werd pas na het verstrijken van de beroepstermijn aan de raadsman van verzoeker overgemaakt.

Uw Raad zal niet anders dan kunnen vaststellen dat verzoeker tijdens de beroepstermijn in de onmogelijkheid was om het administratief dossier te raadplegen in functie van het opstellen van het beroep tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt het meer dan aannemelijk dat het hem onmogelijk is om te voldoen aan de op straffe van nietigheid voorgeschreven vereist dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Ingevolge artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen er ter terechtzitting geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

Bijgevolg kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij het administratief dossier raadpleegt op de Raad teneinde het initiele verzoekschrift, indien nodig, aan te vullen met andere rechtsmiddelen.

Verzoeker en zijn gezin hebben wel degelijk een aantal problemen waaraan de Griekse overheden en instanties onmogelijk een oplossing kunnen bieden. Zonder enige reden is hier nooit een onderzoek naar gebeurd door de commissaris-generaal. Thans dient deze bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoeker en dient deze zich te vergewissen van de oplossingen die de Griekse overheden en instanties kunnen bieden op de problemen van verzoeker en zijn gezin.

Zo dient o.a. te worden nagegaan of verzoeker en zijn gezin in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien, temeer het algemeen geweten is dat Griekenland een zware periode op migratievlak beleeft en de toegang tot socio-economische en medische hulp in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen niet altijd vlekkeloos verloopt.

In casu, zonder dat verzoeker of zijn raadsman evenwel beschikt over enig stuk uit het administratief dossier, blijkt niet dat de commissaris-generaal hier afdoende rekening mee heeft gehouden. De bestreden beslissing is gebaseerd op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek, wat een substantiele onregelmatigheid betreft, die door Uw Raad niet kan worden hersteld.

Verzoeker en zijn raadsman leiden dit o.a. af uit de duur van het interview, zoals reeds eerder beschreven heeft verzoeker hier in slechts 25,5 minuten zijn hele levenssituatie in Griekenland kunnen uitleggen en zijn levenswandel kunnen vertellen. Verzoeker heeft niet eens de mogelijkheid gekregen om de medische situatie van hemzelf en van zijn gezin uit te leggen.

Het recht van verdediging is geschonden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

*

In het licht van het voorgaande dient de aanvraag van verzoeker wel degelijk als ontvankelijk te worden beoordeeld. De beslissing dient terug te worden verzonden aan het CGVS."

2.5. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om:

"Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en bijgevolg de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren;

Bijgevolg de bestreden beslissing van het CGVS nietig te verklaren en het dossier opnieuw te verzenden naar het CGVS."

2.6. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de bestreden beslissing, de kennisgeving van deze beslissing en het bewijs van de aanvraag van een kopie van het administratief dossier bij het verzoekschrift (bijlagen 1-2, 4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker stipt in het feitenrelaas in het verzoekschrift met recht aan dat de in het feitenrelaas in de bestreden beslissing opgenomen geboorteplaats foutief is. Uit zijn eerdere verklaringen, afgelegd bij het CGVS en bij de DVZ, blijkt immers dat hij is geboren in Aleppo.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij in totaal twaalf maanden in Griekenland zou hebben verbleven, dient echter te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden gevolgd. Uit verzoekers eerdere verklaringen, bij het CGVS en bij de DVZ, blijkt namelijk dat hij langer in Griekenland verbleef. Eerst verbleef hij twee maanden op Samos, daarna verbleef hij 10 maanden in Thessaloniki en vervolgens verbleef hij nog meer dan een jaar in Patras, in het dorp Mersin (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.7-8; verklaring DVZ verzoeker, nr.31). Dit blijkt eveneens uit de

verklaringen van verzoekers echtgenote (administratief dossier, verklaringen verzoekers echtgenote, nr.31).

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet welk(e) bepaling(en) van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet hij *in casu* geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker stelt dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden doordat hij de bestreden beslissing nooit zou hebben ontvangen, daardoor niet in de mogelijkheid was om het administratief dossier tijdig op te vragen en dit administratief dossier pas na het verstrijken van de beroepstermijn ontving.

Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker weldegelijk werd verstuurd naar de correcte, door hem gekozen woonplaats (stukken 1, 4 en 14 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.2). Slechts vier dagen na de verzending van de bestreden beslissing, op 25 februari 2020, wijzigde verzoeker zijn gekozen woonplaats (administratief dossier, stuk 3). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij op het ogenblik van de verzending en de betekening van de bestreden beslissing reeds was verhuisd. Minstens bracht hij het CGVS over deze verhuis niet tijdig in kennis. Dat de bestreden beslissing op de indertijd gekozen woonplaats van verzoeker niet zou zijn toegekomen of betekend, betreft verder een blote en ongefundeerde bewering die verzoeker op generlei wijze hard maakt. In dit kader kan dan ook worden opgemerkt dat het aan verzoeker toekomt om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze waar te nemen en om zijn procedurele belangen te behartigen. Daarbij mocht van hem worden verwacht dat hij, zo hij toch al was verhuisd, de nodige maatregelen zou hebben getroffen opdat de post die hem nog bereikte op zijn oude adres aan hem ter kennis zou worden gebracht of naar zijn nieuwe adres zou worden doorgestuurd. Zo de bestreden beslissing verzoeker niet tijdig zou hebben bereikt, is dit dus enkel te wijten aan zijn eigen nalatige handelen.

Bovendien blijkt uit het betoog in het voorliggende verzoekschrift en de brief die verzoekers advocaat overmaakte aan het CGVS (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4; administratief dossier, stuk 2) dat verzoekers advocaat ten laatste op 4 maart 2020 kennis had van de bestreden beslissing. Deze advocaat verzocht op deze datum om 16u51 om een kopie van het administratief dossier. Deze kopie werd reeds anderhalve dag later, met name op vrijdag 6 maart om 11u27, aan de advocaat van verzoeker overgemaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 2). Verzoekers advocaat wachtte deze kopie, hoewel deze gelet op de kennisgeving van 21 februari 2020 en op het bepaalde in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet aldus weldegelijk binnen de beroepstermijn aan hem werd overgemaakt, echter niet af en koos ervoor om het onderhavige verzoekschrift reeds in te dienen op 5 maart 2020, hetzij een dag voor het verstrijken van de beroepstermijn. Dit deed hij daarenboven zonder het administratief dossier middels het inzagerecht waarover hij beschikte te gaan inkijken op het CGVS zelf. Dat het voor verzoekers advocaat onmogelijk was om het onderhavige verzoekschrift met kennis van het administratief dossier in te dienen, kan dan ook niet worden aangenomen en kan hoe dan ook op generlei wijze aan verweerder worden verweten.

3.4. Verzoeker stelt daarnaast dat zijn rechten van verdediging en een aantal van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen zijn geschonden omwille van de korte duur van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker kan te dezen echter bezwaarlijk volstaan met de loutere verwijzing naar de duur van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dient in dit kader verder te worden vastgesteld dat verzoeker bij het CGVS niet verzocht om langer te worden gehoord. Integendeel gaf hij, wanneer de ondervrager aangaf dat deze geen extra vragen meer had en vroeg of er nog iets was dat verzoeker wilde toevoegen, uitdrukkelijk aan dat hij niets meer wilde toevoegen. Wanneer nogmaals gevraagd werd of hij elk element in verband met de reden waarom hij niet kon terugkeren naar Griekenland had verteld, gaf verzoeker bovendien slechts aan dat zijn kinderen hier blij zijn en dat hij voor hen naar hier was gekomen en voegde hij voor de rest andermaal niets toe (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.11). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker middels het voorliggende verzoekschrift de kans had om de nodige toevoegingen te doen en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt.

3.5. Waar verzoeker laat uitschijnen dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming, omdat hij in Griekenland reeds zulke bescherming geniet, niet inhoudelijk en op individuele wijze zou hebben onderzocht, dient, mede gelet op het voorgaande, voorts te worden opgemerkt dat dit blijkens zowel de inhoud van de bestreden beslissing als de stukken van het dossier, waaronder verzoekers verklaringen ten overstaan van het CGVS en de DVZ, de verklaringen van verzoekers echtgenote en de in dit dossier opgenomen stukken en informatie, kennelijk feitelijke grondslag mist en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de motiveringsplicht te dezen zou zijn geschonden doordat in het feitenrelaas een foutieve geboorteplaats is opgenomen en de beslissing bijgevolg niet over hem zou gaan, dient verder te worden opgemerkt dat dit betoog bezwaarlijk kan worden gevolgd.

Uit de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken van het dossier blijkt in dit kader vooreerst genoegzaam dat de bestreden beslissing weldegelijk betrekking heeft op verzoeker. Dat er voor verzoeker bij wijze van louter materiële vergissing een foutieve geboorteplaats in het feitenrelaas is opgenomen tast de rest van de bestreden beslissing verder niet aan, leidt in het geheel niet tot de conclusie dat deze beslissing ook voor het overige foutief of onjuist zou zijn gemotiveerd en kan in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen geenszins volstaan om te besluiten dat deze bestreden beslissing zou dienen te worden vernietigd.

3.9. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoeker, net als diens gezinsleden, internationale bescherming geniet in en beschikt over een nog geldige verblijfskaart voor Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker en diens gezinsleden, die in en voor dit land over zowel een internationale beschermingsstatus als een nog geldig verblijfsdocument beschikken, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat

met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie

terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift weliswaar dat de omstandigheden ook voor erkende vluchtelingen zeer slecht zijn in Griekenland, zonder toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of sociale bijstand, doch in dit kader dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker geciteerde en voorliggende landeninformatie geenszins kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, ..., voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover

u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand, namelijk uw pijnlijke benen ten gevolge van een operatie in uw kindertijd (CGVS 192775, p. 7) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent (CGVS 1927755, p. 8, p. 10) wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde de identiteitskaarten van u en uw vrouw neer, uw familieboekje en uw militaire kaart. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteiten, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, niet hier niet betwist worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. In zoverre hij laat uitschijnen dat hijzelf en zijn gezinsleden in Griekenland geen mogelijkheden tot huisvesting, (taal)onderwijs en werk zou hebben, dient te worden opgemerkt dat hij zulks niet *in concreto* aannemelijk maakt.

Uit verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote blijkt immers vooreerst dat zij hiertoe in het verleden slechts bijzonder beperkte pogingen ondernamen.

Allereerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker en diens echtgenote in het verleden een leefloon van 400 euro ontvingen, steeds in de nodige huisvesting werden voorzien en kennelijk niet terecht kwamen in een situatie waarin de hoger vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en ernstige materiële deprivatie bereikt was. Zij kregen, nadat zij eerst elders werden opgevangen, immers een woning van een organisatie waarin zij gedurende meer dan een jaar samen met verzoekers schoonfamilie konden verblijven. Nergens blijkt uit hun verklaringen dat zij gedurende deze periode ook maar enige poging zouden hebben gedaan om een alternatief te zoeken voor de langere termijn. Wanneer zij niet langer een uitkering ontvingen en de woning beweerdelijk moesten verlaten, vertoonden zij voorts opnieuw niet de minste intentie om een nieuwe of eigen woning te vinden, ondernamen zij hiertoe niet de minste poging en verkozen zij het om onmiddellijk naar België te reizen. Nochtans blijkt dat verzoeker en diens echtgenote hun vliegtickets voor hun reis vanuit Griekenland naar België zelf konden bekostigen en dat zij in dit kader de mogelijkheid hadden om verzoekers ouders en broer geld naar hen te laten zenden, zodat aangenomen kan worden dat zij deze mogelijkheden ook konden benutten om minstens tijdelijk in onderdak te voorzien (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.8, 10; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers echtgenote, p.6-7). Bovendien vertoefde de schoonfamilie van verzoeker, met name zijn schoonouders, schoonbroer en twee schoonzussen, nog in Griekenland. Verzoeker beweerde weliswaar dat ook zij de woning moesten verlaten en van plan waren om naar Duitsland te reizen, doch hij bleek vervolgens niet te kunnen aangeven waar zijn schoonfamilie momenteel dan wel verbleef. Bovendien vermeldde zijn echtgenote zulks niet doch gaf deze eenvoudigweg aan dat haar ouders, broer en zussen nog in Griekenland zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.11; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers echtgenote, p.4, 6).

Waar verzoeker daarnaast volhoudt dat hijzelf en zijn gezin in Griekenland geen toegang hadden en zouden hebben tot (taal) onderwijs en de arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat hij zulks evenmin aannemelijk maakt en dat dit niet kan worden gevolgd.

Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hijzelf en zijn gezinsleden in het verleden een ernstige en doorgedreven poging zouden hebben ondernomen om zichzelf toegang te verschaffen tot het nodige onderwijs en werk. Zo gaf verzoeker aanvankelijk aan dat zij in Griekenland niets deden en dat zij enkel aten en dronken en binnen bleven zitten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.8). Wanneer aan verzoeker gevraagd werd of hij werk zocht, antwoordde hij initieel ontwijkend dat zij de taal niet leerden (*ibid.*). Dat verzoeker en/of zijn gezinsleden in de periode van meer dan twee jaren gedurende dewelke zij in Griekenland verbleven ernstige pogingen zouden hebben gedaan om een taalopleiding te kunnen volgen of om zich het Grieks op eigen houtje toch enigszins machtig te maken, blijkt echter nergens uit zijn verklaringen of deze van zijn echtgenote. Hoe dan ook gaf verzoeker vervolgens aan dat er wel werk was, doch dat hij dit werk niet wilde doen omdat dit zwaar en onderbetaald was (*ibid.*). Voor het overige zou hij wel naar een organisatie geweest zijn om hulp te krijgen bij het vinden van werk doch zou deze organisatie hem telkens hebben gezegd dat Grieken zelf geen werk vinden. Verzoeker gaf aan aldus nooit te hebben gewerkt in Griekenland (*ibid.*, p.9). Vreemd genoeg verklaarde hij desalniettemin dat zijn woonplaats drie en een half uur van het werk verwijderd was (*ibid.*, p.8). Dat verzoekers echtgenote naar werk zou hebben gezocht in Griekenland, blijkt verder nergens uit de verklaringen van verzoeker of diens echtgenote. Uit het geheel van de verklaringen van verzoeker blijkt dan ook dat hijzelf en zijn echtgenote geen ernstige en doorgedreven pogingen ondernam om werk te bekomen in Griekenland. Evenmin blijkt hieruit dat zij, zo zij dergelijke pogingen wel zouden ondernemen, geen van beide werk zouden kunnen vinden.

Dat de kinderen van verzoeker en diens echtgenote in Griekenland niet naar school zouden kunnen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk. Gevraagd waarom dit niet zou kunnen, antwoordde verzoeker namelijk weinig overtuigend dat er geen school was. Gevraagd of hij naar een school zocht, vroeg hij zichzelf daarenboven laconiek af of hij dit dan zelf moest doen of dat de overheid dit moest doen. Even verder gaf hij wel aan dat hij het gevraagd zou hebben aan een hulporganisatie of in het kamp. Dat hem daarbij zou zijn meegedeeld dat er daar “niets was”, is geheel niet aannemelijk (*ibid.*, p.8). Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud trachtte verzoeker opnieuw te laten uitschijnen dat er in de regio geen school was omdat het huis afgelegen was en aan het water lag. Wanneer hij werd geconfronteerd met de bemerking dat de Griekse kinderen in de regio toch ook naar school moesten, beperkte verzoeker zich er vervolgens toe aan te geven: “We waren te ver van de stad” (*ibid.*). Dat binnen een straal van een uur geen school zou gelegen zijn, is echter hoegenaamd niet geloofwaardig. Hoe dan ook vormt deze afstand een louter praktische beslommering, die niet als onoverkomelijk kan worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hijzelf en zijn gezinsleden bij een terugkeer naar Griekenland, zo zij hiertoe de nodige pogingen zouden ondernemen en dit eventueel middels tijdelijke (financiële) ondersteuning vanwege zijn eigen familie en zijn schoonfamilie, daadwerkelijk verstoken zouden blijven van toegang tot huisvesting, onderwijs en de arbeidsmarkt. Hoe dan ook toont hij niet aan dat, zo dit al zo zou zijn, zij zich in dit kader niet (opnieuw) zouden kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten of de ter plaatse aanwezige hulporganisaties. Evenmin maakt hij aannemelijk dat zij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten hun rechten ter zake in Griekenland niet zouden kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Verzoeker wijst daarnaast op zijn medische problemen. Tevens alludeert hij op medische problemen van zijn gezinsleden. Dat zijn gezinsleden medische problemen zouden kennen, werd eerder echter noch door verzoeker, noch door zijn echtgenote aangevoerd. Daarenboven laat verzoeker na om hierover enige verdere duiding te verschaffen of ter staving hiervan enig attest voor te leggen. Derhalve toont verzoeker in het geheel niet aan dat of welke medische problemen één of meerdere van zijn gezinsleden zouden kennen. Wat betreft zijn eigen medische problemen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiervoor in België tot op heden ook niet echt wordt behandeld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.11).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hijzelf en zijn gezinsleden in Griekenland geen toegang zouden hebben of kunnen genieten tot de nodige gezondheidszorg.

Vooreerst legde hij, waar hij zulks bij het CGVS beweerde, incoherente verklaringen af. Zo beweerde hij initieel dat er in het kamp waar zij verbleven geen dokter was (*ibid.*, p.9). Later gaf hij echter aan dat hier wel een dokter was doch beweerde hij dat deze hen nooit onderzocht of behandelde (*ibid.*, p.10-11). Hoe dan ook blijkt dat verzoeker in het verleden op eigen initiatief weldegelijk de nodige toegang had tot de Griekse gezondheidszorg. Hoewel hij aangaf dat het gelet op de taalbarrière moeilijk was om met de artsen aldaar te communiceren, kon hij namelijk een arts raadplegen, in het ziekenhuis, en blijkt dat deze arts hem onderzocht en een inspuiting/infuus gaf. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij hiermee was geholpen (*ibid.*, p.8-11). Ook verzoekers echtgenote gaf duidelijk aan dat zij in Griekenland toegang hadden tot de nodige medische zorgen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers echtgenote, p.6).

Dat verzoeker en diens gezinsleden in de toekomst en zo zij hieraan nood zouden hebben geen toegang (meer) zouden hebben tot de Griekse gezondheidszorg, is derhalve geenszins aangetoond en kan niet worden aangenomen.

Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker en diens gezinsleden hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Hoe dan ook toont verzoeker, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoont dat hun moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat een eventueel gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg te wijten zou zijn aan zijn hoedanigheid en deze van zijn gezinsleden van internationaal beschermden of Syriërs. Verzoeker toont mede gelet op het voorgaande niet aan dat zijn medische problemen, of eventuele medische problemen in hoofde van zijn gezinsleden, op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoeker en diens echtgenote bij het CGVS daarnaast gewag maakten van racisme en spanningen waarbij Arabieren, Koerden en anderen betrokken waren, kan nog worden opgemerkt dat dit gegeven zich situeerde in één van de kampen waar zij initieel werden opgevangen. Verzoeker en diens echtgenote gaven bovendien beide duidelijk aan dat zij bij dit racisme en deze spanningen zelf nooit betrokken waren en dat zij nooit enig persoonlijk hieraan gelinkt probleem ondervonden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.9; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p.6). Verzoeker en diens echtgenote haalden verder niet één concreet element of gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat, waar, wanneer, waarom, met wie en in welke omstandigheden zij met vergelijkbare feiten zouden dreigen te worden geconfronteerd bij een terugkeer naar Griekenland. Evenmin tonen zij, gezien er kan worden vermoed dat hun grondrechten in Griekenland worden gerespecteerd en de Griekse overheid in staat is om hen daadwerkelijke bescherming te bieden, aan dat zij in dit kader verstoken zouden blijven van de nodige bescherming vanwege de Griekse autoriteiten.

De Raad herhaalt en benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van

de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT